

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 marca 2013 r.,
sprawy M. Ł.
skazanego z art. 55 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu narkomanii
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 6 czerwca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 lutego 2012 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

M. Ł. wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 lutego 2012 r., został uznany winnym tego, że: w okresie od 11 sierpnia 2005 r. do dnia 6 października 2005 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z P. H., K. M. i T. S. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci 135 tzw. kulek heroiny o

łącznej wadze 67,5 g., w ten sposób, że nabył je na terytorium Republiki Federalnej Niemiec w Berlinie, po czym przewiózł do Polski, tj. zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 58 § 2 k.k. odstąpiono od wymierzenia kary grzywny. Nadto uznano oskarżonego winnym także tego, że: w okresie od czerwca 2005 r. do 18 lipca 2005 r. i od 11 sierpnia 2005 r. do dnia 6 października 2005 r. w Berlinie wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci około 40 porcji heroiny o łącznej wadze około 4 g., tj. występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 58 § 2 k.k. odstąpiono od wymierzenia kary grzywny. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączone i wymierzono M. Ł. karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Tymże wyrokiem rozstrzygnięto także: w przedmiocie dowodów rzeczowych, o kosztach adwokackich i sądowych, zaliczono na poczet kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego M. Ł. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 6 czerwca 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego orzeczenia kasację wywiódł obrońca M. Ł. zarzucając rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na nieobiektywnym uznaniu, na podstawie wyjaśnień współoskarżonych oraz świadków /.../, że to oskarżony dokonał przewozu heroiny z Berlina do Polski, podczas gdy zeznania te nie są jednoznaczne, współoskarżeni w swoich pierwszych wyjaśnieniach nie wymienili osoby oskarżonego jako mającej cokolwiek wspólnego z narkotykami, a w trakcie postępowania wielokrotnie zmieniali treść swoich wyjaśnień i zeznań, ostatecznie wskazując, że oskarżony nie dokonał zarzucanego mu czynu.

Autor kasacji zarzucił także, naruszenie prawa karnego materialnego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.)

polegającego na jego zastosowaniu i niewłaściwej interpretacji tj. objęciem zakresem tego przepisu zachowania oskarżonego sprowadzającego się do zażywania zakupionych środków odurzających bezpośrednio po ich nabyciu, podczas gdy przepis ten nie penalizuje zażywania środków odurzających.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M. Ł. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że każdy z zarzutów wywiedzionych w kasacji był wcześniej podnoszony przez obrońcę skazanego w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego. Były one zatem przedmiotem kontroli instancyjnej przez Sąd Apelacyjny. Z treści pisemnych motywów wyroku tego Sądu wynika, że zostały właściwie rozpoznane i omówione.

Przypomnieć trzeba, że wysunięcie zarzutów tej samej treści w kasacji narusza zasady procedury karnej, gdyż zmierza w istocie do ponowienia kontroli odwoławczej wyroku. Traktuje się tym samym postępowanie kasacyjne, jak trzecią instancję, czego przecież Kodeks postępowania karnego nie przewiduje. W myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje od wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona z powodu uchybień, którymi obciążony jest tenże wyrok (art. 523 § 1 k.p.k.). Podniesione zarzuty muszą więc mieć charakter kasacyjny, co oznacza, że powinny wskazywać na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub na inne rażące naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogły one mieć wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego.

W zarzutach sformułowanych przez obrońcę skazanego jedynie zarzut z pkt III odnoszący się do obrazy prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 cyt. ustawy mógłby sugerować kasacyjny charakter gdyby potwierdził, że istotnie doszło do obrazy tego przepisu. Tymczasem podniesiony zarzut okazał się całkowicie chybiony.

Rozbieżności w wykładni prawa, które rysowały się w przeszłości w orzecznictwie sądów apelacyjnych ale także Sądu Najwyższego, dotyczące problematyki kryminalizacji posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych związanego z ich użyciem (zażyciem) lub zamiarem użycia (zażycia) zostały rozstrzygnięte uchwałą Sądu Najwyższego składu 7 sędziów z

dnia 27 stycznia 2011 r., I KZP 24/10 (OSNKW 2011/1/2). Zgodnie z zaprezentowanym w uchwale stanowiskiem posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest każde władcenie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, trafna jest prawno-karna ocena zachowania oskarżonego w aspekcie legalności posiadania przez niego narkotyków wyłącznie w celach konsumpcyjnych. Bezspornie posiadanie 40 porcji narkotyków i ich zażycie przez M. Ł. wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 cyt. ustawy. Sąd odwoławczy odniósł się do treści tożsamego zarzutu apelacyjnego prezentując na str. 8 uzasadnienia argumentację uwzględniającą obowiązujący stan prawny.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego, wskazać należy, iż oscylują one na granicy dopuszczalności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie zwracano uwagę, iż nie jest celowe podnoszenie w środku odwoławczym zarzutu naruszenia przepisów, które określają ogólne zasady postępowania (art. 4 k.p.k., art. 2 k.p.k.), bez wskazania jakie konkretnie normy realizujące te ogólne zasady zostały naruszone.

Sposób formułowania tak ujętych prawnie zarzutów jest dowodem nierespektowania przez skarżącego tego, że kasacja nie jest zwykłą skargą odwoławczą, ale środkiem zaskarżenia o nadzwyczajnym charakterze.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. jest całkowicie nietrafny. Sąd odwoławczy przeprowadzał kontrolę prawidłowości wyroku Sądu I instancji w kontekście zarzutów i wniosków zawartych w apelacji, i nie dokonując w tym orzeczeniu żadnych korekt, nie mógł, w tych warunkach, samoistnie obrazić normy zawartej w przepisie art. 7 k.p.k. Uznał natomiast, odwołując się do uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, że zamieszczona tam ocena dowodów nie przekracza granic oceny swobodnej, gwarantowanej w art. 7 k.p.k., i jako taka nie narusza tego przepisu (str. 5-8).

Ponowne podniesienie przez obrońcę zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. zmierzało do zainicjowania po raz kolejny, tym razem w postępowaniu kasacyjnym, kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji, co jak wyżej zauważono, jest proceduralnie niedopuszczalne.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał wszystkie zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Orzeczenie o obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego opiera się na art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.